

Jak se zahrádka probudila ze zimního spánku (aneb jarní probouzení přírody)

Byla jednou jedna zahrádka.

Ani malá, ani velká, ani chudá, ani bohatá - právě taková, aby se v ní všem rostlinkám a stromům dobře vedlo. Přes léto se zahrádka strakatila všemi barvami, s podzimem dokvetla a na zimu se uložila ke sladkému spánku pod sněhovou dušičkou.

Toho roku byla zima zvlášť dlouhá a mrazivá. Zkřehlí ptáčci - zpěváčci se často choulili jeden ke druhému v krmítku, které pan zahradník pověsil na větev staré jabloně. Vždycky tam našli něco do zobáčku: křupavé semínko, sladký drobeček nebo kuličku loje...

A tak zobali a taková zima jim přitom byla, že ani nepípli.

Jednoho dne přiletěl do krmítka kos. Rozhlédl se po zpěváčcích a povídá: "Co se klepete? Zpívejte přece!"

"Nemůžeme," píпали zpěváčci. "Nafoukalo by nám do krku!"

"Jednou začít musíme," poučil se kos. "Dokud neprobudíme jarní sluníčko, bude si zima na zahrádce dělat, co bude chtít."

A aby dokázal, že to myslí vážně, nasadil notu a zatrylkoval slavnostní kosí fanfáru. Ptačí melodie se vznesla k nebi, prokrestila si cestu sněhovými mračny a doletěla až ke spícímu sluníčku. Sluníčko si udiveně protřelo oči:

"Slyším dobře, nebo se mi to jen zdálo? Takhle přece dokáže zpívat jenom kos, když má přijít jaro!"

Vykouklo škvírou mezi mraky a uvidělo zasněženou zahrádku s promrzlými zpěváčky.

"Takhle to nenechám," řeklo sluníčko a hned se dalo do díla: zakouslo se do bílých závějí, opatrně odlouplo ledové rampouchy z plotu, tu do sněhu navrtalo díрку, tam zase ze záhonku uštíplo cípek bílé peřiny.

Ptáčci - zpěváčci nestačili koukat, jak se zahrádka proměňuje...

Načechráli si peří a spolu s kosem se radostně rozezpívali.

Panečku! Při takovém muzicírování se to sluníčko svítilo a hřálo. Za chvíli vysušilo poslední sněhovou kaluž, kolem cestiček se zazelenala travička a v ní se zabělaly první kvítky. To sněženky vystrčily hlavy ze země a roztančily se jako baletky v nadýchaných sukýnkách.

Za sněženkami vykoukly modré kštiny šafránů, žlutě se rozsvítily narcisky a v koutku u plotu se plaše rozvoněly první fialky.

"Tak," oddechlo si spokojeně sluníčko. "Konečně je zima za horama!"

Rozhlédlo se po jarní strakaté zahrádce a pobídlo zpěváčky: "Zpívejte pěkně nahlas! Ať se jarním kytíčkám dobře kvete!"

Zpěváčci nasadili tón na novou písničku a celá zahrádka se dala do voňavého tanečku.